

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558586624/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Albert allerede ved sin mægtige Indflydelse udvirket hvad han vilde og aftalt det vigtigste med dem om det nødvendige Krigsstyr og om Udrustningen af Skibe og Mandskab. Nu tømrte han Afskedsbageret med sin gæstfrie Vert og agtede næste Dag at afreise fra Roskild med sin Datter.

Da lille Rigmor hoppede ind i Stuen med Carl ved Haanden, afbrød Grev Albert den politiske Samtale om Kongens Erobringslyst og store Planer, hvori den gode nysgjerrige Borgemeister havde indviklet ham dybere, end han ønskede, men hvorved Greven dog stedse vidste at undvige ethvert Spørgsmaal, som han ikke troede sig berettiget til at besvare.

«Derom vil vi tale nærmere om ti Aar!» – sagde han afbrydende – og betragtede nu med Opmærksomhed den smukke undselige Dreng, som hans Datter trak hen imod ham. Ved Synet af den høje statelige Riddersmand fik Carl sin sædvanlige Kjækhed og Livlighed tilbage. Det maa enten være Kongen selv eller hans bedste Ridder, tænkte han og bøiede sig ærbødig for den fremmede Herre. Han erindrede sig Saxos Beskrivelse over Kongen og hans vigtigste Mænd og sagde nu høit og bestemt: «I er visselig Grev Albert, adle Herre, thi saaledes har man beskrevet mig Kongens bedste Ridder.» Ved disse Ord blev han blodrød, og slog Øinene ned af Undseelse.

«Hvad jeg ikke endnu er, haaber jeg med Guds og den hellige Michaels Hjælp engang at blive – svarede Greven med beskeden Selvtillid – jeg er ellers rigtignok Grev Albert, hvad vil du mig? vakkre Dreng!»

«Behøver I ikke en tro Kertesvend, adle Herre?» tog Drengen nu Ordet igjen og optog i sin Forlegenhed noget af Grevens alvorlige og bestemte Mine. «Jeg trænger til en dygtig Herre og Vaabenmester som Eder, – vedblev han med voxende Kjækhed – hos hvem jeg kan blive en god Væbner og, vil Gud og den hellige Michael, en brav Kongens Tjener og Ridder med Tiiden.»

«Hos hvem har du gaaet i Skole? Dreng!» – spurgte Greven forundret og smilede – du føier jo dine Ord heelt statelig, og teer dig allerede som en halv Ridder.»

«Teer jeg mig galt, strenge Herre, – svarede Carl – saa er det ikke min Læremesters Skyld; thi det var den gode Fader Saxo, en bedre Læremester har I selv vist ikke havt – her stege Taarerne ham i Øinene – han havde lovet at føre mig til Eder og bede Eder tage mig i

eders Tjeneste; men idag har jeg idetssted maattet følge ham til den sorte Grav histoppe i Kirken.» Carl taug nu og gav sine Taarer frit Løb.

«Havde du en saadan Mand til Læremester og havde du ham saa kjær, som jeg seer, – sagde Greven og klappede ham paa Kinden – saa vil du vist ogsaa tjene din Herre og Vaabenmester huld og tro.» Nu spurgte han Carl om hans Navn og Byrd, og da han hørte, Drengen var af god Slægt, og saa hans brændende Lyst til Ridderstanden og hans besynderlige Hengivenhed for Kongen, som han dog aldrig havde seet, lovede han sig ret meget af ham og tog ham uden Betænkning i sin Tjeneste.

«Saa er jeg da nu virkelig eders Kertesvend? ædle Herre!» spurgte Carl, inderlig glad, og kyssede Ridderens Haand; og da Grev Albert bekræftede det og strax satte ham i Arbeid med at gaae Kammermesteren tilhaande med Reisetilberedelserne, klappede lille Rigmor i de smaa Hænder; «seer du, Carl! – raabte han glad efter Drengen, som løb bort for at udføre sin Herttes første Befaling – nu har du ligesaa godt en Fader som jeg; – men jeg har dog tos, vedblev hun og løb hen i Hr. Yvalds Arme.

Den gode venlige Borgemester, som selv ingen Børn havde, men elskede Rigmor som sin Datter, og nødig gav Slip paa det kjære Pleiebarn, trykkede hende kjærlig til sit Bryst med den venstre Arm, medens han viskede sig hastig med den høire Haand over de buskede graae Øienbryn. «Tak for den Tid, I betroede mig hende, ædle Ridder! – sagde han bevæget til Faderen og greb det ene store Sølvbæger – gid det gaae hende saa vel blandt de Store ved Hove, som det hidtil er gaart hende blandt os Smaafolk her!»

«Tak for eders Ømhed og Kjærlighed for den lille egensindige Dukke!» svarede Grev Albert og stødte til med sit Bæger, medens han gav Fostermoderen et Vink til at føre Barnet ud. Dette skete dog ikke uden Indvendinger fra Barnets Side, hvorimod Fostermoderens Kjærtøgn kun lider havde hjulpet, dersom de ikke kraftig vare blevene understøttede af Grev Alberts strenge Blik.

Forbauset betragtede Barnet sin nye Faders mørke Ansigt og syntes ikke selv at kunne begribe hvorfor hun med Eet blev saa stille og adlød.

«Har I kun ikke forkjælet mig Glutten med eders Godhed, kjære Hr. Proconsul! – vedblev Albert, da Barnet var ude – I er mig alt for